

XX TAVALINE PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine Õp9 ,1-6)

Lugemine Õpetussõnade raamatust:

Tarkus ehitas endale koja, raius kivist selle sambad; ta veristas tapaloomad, segas veini, kattis lauagi valmis. Siis läkitas ta oma ümmardajad hüüdma linnamäele: "Teie, kes te pole teadnud tarkusest, pöörduge siia." Mõistmatuile ta laskis öelda: "Tulge, sööge mu leiba ja jooge veini, mida mina olen seganud. Jätke maha rumalus, et te jääsite elama, ja käige mõistuse teed." See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps34 ,2-3.10-11.12-13.14-15. R: 9a)

R: Vaadake ja nähke, kui hea on Issand.

Ma tänan Issandat igal ajal,
alati on tema kiitus mu suul.
Issandast kiitleb mu hing,
vaesed kuulevad ja rõõmustavad.

R:

Kartke Issandat, teie, tema pühad.
Sest neil, kes teda kardavad, ei ole millestki puudust.
Rikkad jäävad vaeseks ja kannatavad nälga,
aga kes otsivad Issandat, neil ei tule puudust millestki heast.

R:

Tulge lapsed, kuulake mind,
ma õpetan teile Issanda kartust.
Kes on inimene, kes armastab elu,
tahab näha häid päevi?

R:

Hoia oma keelt kurjast
ja oma huuli rääkimast pettust.
Hoidu kurjast ja tee head,
otsi rahu ja nõua seda taga.

R:

(Teine lugemine Ef5, 15-20)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast efeslastele:

Vennad: Pange tähele, et te ei elaks nagu rumalad, vaid nagu targad. Pidage aega kalliks, sest päevad on kurjad. Seepärast ärge olge rumalad, vaid mõistke, mis on Issanda tahtmine. Ärge joovastuge veinist, millest tuleb tühine elu, vaid saage täis Püha Vaimu. Laske psalmidel, hümnidel ja lauludel kajada teie keskel, nii nagu Vaim annab. Laulge ja hõisake oma südames kiitust Issandale. Tänage Jumalat, meie Isa, igal ajal, Jeesus Kristuse, meie Issanda nimel. See on Jumala Sõna.

(Evangeelium Jh6 ,51-58)

Lugemine püha Johannese evangeeliumist:

Sel ajal ütles Jeesus rahvale: "Mina olen eluleib, mis taevast on tulnud. Kes sellest leivast sööb, elab igavesti, ja leib, mille annan, on minu ihu, selle annan ma ära, et maailmal oleks elu."

Siis tülitsetesid juudid isekeskis ja ütlesid: "Kuidas võib ta anda meile oma liha." Siis Jeesus ütles neile: "Tõesti, tõesti ma ütlen teile: kui te ei söö Inimese Poja liha ega joo tema verd, ei ole teil elu enestes. Kes sööb minu liha

ja joob minu verd, temal on igavene elu, ja mina äratan ta üles viimsel päeval. Sest minu ihu on tõeline roog ja minu veri tõeline jook. Kes sööb minu liha ja joob minu verd, jääb minusse ja mina temasse. Nii nagu elav Isa on läkitanud mind ja mina elan Isa läbi, nõnda ka see, kes minust sööb, elab minu läbi. Sest see on leib, mis on taevast tulnud, mitte niisugune, mida sõid teie isad ja surid. Kes sellest leivast sööb, elab igavesti".
See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, kloostrites oli keskajal ja hiljemgi tavaks, et aspirante - see tähendab neid, kes soovisid kloostrisse astuda - pandi proovile ühe teatud katse läbi. Noored inimesed, kes enamasti olid üles kasvanud taludes ja teadsid nii mõndagi põlluharimisest, pandi kapsaid istutama - ometi mitte nii nagu seda tegema peab, vaid tagurpidi, juured taeva poole. Eriti armastati niisuguseid katseid korraldada siis, kui soovijaid tuli nii palju, et kõigi vastuvõtmine käis kloostri üle jõu. Muidugi said ka katsealused enamasti aru, et tegemist oli kuulekuseprooviga, kuid sellegipoolest saadi sel viisil lahti neist kloostrissepürgijatest, kellel puudusid head eeldused vaimuliku kogukonna ühiseluga toimetulemiseks.

Sest tööpoolest, nii kloostri kui ka näiteks sõjaväes oleneb palju inimese võimest täita käsk vahel isegi siis, kui käsu mõte kohe ei selgu. Kuid siiski, kapsaid juured taeva poole istutada on talutav ainult sinnamaani, kuni käsuandja autoriteet püsib, kuni võib uskuda, et käsu andja ikka veel mäletab, kuidas kapsaid tegelikult istutatakse...

Kuid inimene ei ela kuulekusest ainuüksi. Sellepärast: kui me oleme vales kohas kuulekad, kui sunnime teisi inimesi mõttetule kuulekusele või vastupidi, kui leiame, et kuulekusel pole üldse mõtet, siis on põhjust patutunnistust lugeda...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, kord õpetati ühes kõrgkoolis üliõpilastele heebrea keelt, millest õpilastel polnud varem mingeid eelteadmisi. Äkki aga, kui keeleõpe oli kestnud umbes pool aastat, ütles õpetaja oma õpilastele: "Nii, nüüd võite te kõik, mis te senini heebrea keele pähe õppinud olete, ära unustada. Ma õpetasin teile tähestikust peale kõik asjad valesti. Niisugust keelt, nagu teie õppisite, pole tegelikult olemas, täpsemalt, ma mõtlesin ise välja... See oli kuulekuse harjutus."

Võite ette kujutada, missuguse meeleepahatormi niisugune avaldus põhjustas. Õpetajale heideti ette, et ta irvitavat oma õpilaste üle ja rikkuvat nende inimõigusi.

Nojah, tegelikult võite teiegi, armsad õed ja vennad, selle loo nüüd ära unustada. Midagi niisugust pole kunagi juhtunud, ma mõtlesin selle ise välja... Ükski õpetaja ei ole nii hull, et oma õpilastega niisuguseid mängida - muidu jääks ta ju ka kohe töötuks. Sest lapsed saadetakse kooli, et nad õpiksid midagi kasulikku, ja üliõpilased valmistuvad kõrgkoolis reaalsseteks eluülesanneteks. Kuulekuse õpetamisega liialdades võib oma autoriteedi täielikult kaotada. Nii vanemad kui nende lapsed peavad saama uskuda sellesse, et koolis õpetatav on vajalik ja mõistlik, ning see veendumus kestab vähemalt hea lootusena veel ülikooli kohta.

Meie, täiskasvanud inimesed, oleme kõik kord koolis käinud; aga kui ausalt tunnustada, siis kui palju me kõigest õpitust veel mäletame? Paljud lapsevanemad tunnustavad, et alles oma lapsel õppida aidates on nad esimest korda elus trigonomeetria selgeks saanud. Teisest küljest: kui palju sellest, mida meile kord õpetati, pidime pärast põhjalikult revideerima. Uued avastused sunnivad ju inimest vahel oma seniseid ettekujutusi alustugedeni ümber hindama.

Muidugi, teame ju sedagi, et koolis saab hindeid, elu aga kujuneb oma reeglite järgi. Tihti premeerib elu just neid, kes julgesid mässata selle korra vastu, mis arvati olevat igavese kehtivusega. Mõelgem järele, millised inimesed on oma eluga rahul ja suudavad olla õnnelikud ka vanas eas? Tavaliselt ikka need, kes on õppinud parandama oma rasketest kaotustest saadud haavu - õppinud üle saama osakssaanud ebaõiglusest, ja loobunud taotlemast võimatut.

Nii ka Jeesuse käitumine tänases evangeeliumis: miks oli vaja ärritada juute, kellel oli keelatud süüa nii sealiha kui mistahes looma verd? Kiusata inimesi, kelle religioosne traditsioon keelas inimohvri, sõnadega: "Kui te ei söö Inimese Poja liha ega joo tema verd, ei ole teil elu enestes..."

Segadus Jeesuse kuulajate hulgas oli täelik. Juudid olid elanud ju võõra võimu all juba mitmeid põlvkondi ja nende usk oli ainus asi, mida nad võisid omaks nimetada. Sellepärast pidasid nad oma kombeid ja põhimõtteid pühaks. Nüüd aga tuli keegi, kes ütles end olevat nende pikisilmi oodatud Messias, ning rääkis neile midagi nii arusaamatut. Alles pärast selgus, kui valesti olid Jeesuse kuulajad teda mõistnud, ning siis said nad aru sellestki, et just konflikti kujul antud õpetused jäävad kõige paremini meelde.

Armsad õed ja vennad, meie maine elu ei allu inimese loogikale. Jumal pole "Inimõiguste deklaratsioonile" alla kirjutanud - täpsemalt, tal on meiega oma plaan. Meie peame elama teadmisega, et paljutki, mida oleme õppinud, ei vaja me kunagi, ning paljuski peame ümber õppima, ilma et see kõik oleks tingimata ülekohtune.

Mida kauem inimene elab, seda enam hakkab ta märkama, et Jumala teod on meile arusaadavad vaid üsna vähesel määral ja et seal, kus selgust ei ole, on äraootamine parem kui tegutsemine. Parema on keskenduda reaalse elu probleemidele kui üritada juba ette ära arvata, mida Jumal meile raskusi saates kavatseb. Naiivne oleks ju mõelda, et me oma inimlikus piiratuses saaksime aru kõigest sellest, mida ainult Jumal lõpuni teada suudab. Aamen.